

[Wilhelm]

er om klageretskriterierne for genoptagelse af straffesager, er de lidt for stramme, eller er de ikke, uden at man gør sig helt færdig med de her forslag? Men det blot at henvise til, at nogle ting er til behandling i et udvalg, eller at der vil komme nogle seminarer, er en ulykkelig tendens til at sige, at det er sagkyndige, det er eksperterne, der skal udforme lovene, og så kan vi bagefter tage stilling til, hvad der er kommet med, og så bliver der som regel ikke ændret særlig meget ved det, i hvert fald ikke hvis det står til regeringen og socialdemokratiet. Det synes jeg generelt skal nævnes som en beklagelig tendens.

Jeg skal også takke for de positive bemærkninger, der var til forslaget om vilkår for oplysninger om navngivne personer. Hr. Erik B. Smith sagde, at undtagelsesbestemmelsen var for stram, og vi vil da gerne være med til at diskutere det, hvis den kan formuleres lidt anderledes. Vi har jo selv været opmærksomme på, at der skal være en undtagelsesbestemmelse, og vi har forsøgt at begrænse misbrug af den ved at sige, at der så til gengæld kan komme et erstatningsspørgsmål ind i billedet. Men vi vil da godt se på, om der kan findes andre formuleringer.

Hr. Hagen Hagensen nævnte behovet, og så ud fra konkrete og aktuelle eksempler, og jeg er ikke spor uenig. Også de eksempler – det var ellers ikke de små i samfundet – viser behovet for de her ting.

Hr. Bjørn Elmquist var positiv i princippet, men talte om, at der også var andre lækager. Jeg kan ikke huske, om det var hr. Bjørn Elmquist eller det var en anden, der nævnte politiradioen. Ja men vi mener jo netop, at det ikke skal gøres til en lækage, det skal være legalt. Det kunne man lige så godt gøre det. Det var måske det, hr. Nør Christensen tænkte på, da han talte om »sivningen«.

Vedrørende det næste forslag, om politividnerne, må jeg nok sige, at jeg stadig væk undrer mig over justitsministerens argumentation. Han siger, at formålet med at afhøre civile vidner eller almindelige vidner – det er i øvrigt sagt i et svar til os, som er optrykt som bilag her – jo er, at man skal kunne danne sig et indtryk også af vidnets iagttagelsessevne og troværdighed. Men hvorfor gælder det ikke politividner? Hvorfor skal en forsvarsadvokat f.eks. ikke have mulighed for at efterprøve politividnets iagttagelsessevne og

troværdighed? Det synes jeg er højst forbløffende, og jeg synes ikke, det bliver bedre af at blive gentaget, at her skulle være en særstilling for politividnerne.

Den socialdemokratiske ordfører sagde, at han syntes, det var ejendommeligt, at vi eksplicit i selve lovteksten nævnte vidner fra politiet. Ja men problemet er, at der ikke i retsplejeloven findes nogen som helst hjemmel til at give politividner en særstilling. Ikke desto mindre har retterne gjort det, og justitsministeriet har bakket det op. Når det ikke er hjemlet i retsplejeloven, hvad kan vi så gøre andet, efter at vi har oplevet den praksis, som ikke er hjemlet? Hvis vi vil have ændret det forhold, at man giver politividnerne et privilegium, der ikke er hjemlet i retsplejeloven, så bliver vi nødt til eksplicit at sige i lovteksten, at dette altså også gælder for politiets vidner. Jeg er ked af, at det er kommet dertil, men det er altså desværre nødvendigt, når domstolene, bakket op af ministeriet, pludselig tillægger politividnerne nogle særrettigheder, som de overhovedet ikke har efter retsplejeloven. Der skelnes jo ikke mellem politividner og almindelige vidner i retsplejelovens nuværende tekst. Det er altså nødvendigt, hvis man vil have slået fast, at disse bestemmelser også gælder politiets vidner. Så det er begrundelsen for det.

Man skal erindre, siger hr. Knud Lind, at politimanden skal huske mange andre sager. Ja, folk i almindelighed har jo altså også andre ting i hovedet, når der er gået 9 måneder, fra de har afgivet erklæring til en politirapport, og de pludselig skal konfronteres og deres forklaring skal efterprøves og de selv skal have prøvet deres iagttagelsessevne og troværdighed. Der er også sket et og andet for andre mennesker. Jeg kan ikke se, at der er nogen forskel dér. I øvrigt er hr. Knud Linds indvending jo imødekømt, fordi vi erkender, at det er urealistisk, at politividnerne ikke har adgang til at læse deres egne rapporter, men så må vi tage konsekvensen og sige, at andre vidner skal have den samme ret. Jeg forstod, at det er hr. Knud Lind i virkeligheden enig i, når han siger, at han ikke kan se, der er noget i vejen for, at man udleverer en kopi af den underskrevne erklæring til vidnet. Det er jo det, forslaget i virkeligheden går ud på.

Lovforslag nr. L 27 om forsøg på at fjerne misbrugsmulighederne blev af hr. Bjørn Elm-